

HẬU LÝ - CÔNG

(BẢN CŨ SOẠN LẠI)

Soạn giả

ĐINH - CÔNG - THỐNG

Chủ biên

PHẠM VĂN THƯỜNG

Đây là một tập thơ của Đinh Công Thống, một nhà thơ hiện đại, có tài năng và cảm hứng, đã được in ra dưới sự chủ trì của Nhà xuất bản Văn học.

၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

THƠ' HẬU LÝ-CÔNG

Tiết-Nghĩa cải danh đồ Trạng-nguyễn

Tích này là Hậu Lý-công. Ở trong sách cũ phương đông bia truyền.
 Kê tư đời Lý-Hưng quyền. Sử đường ghi chép vẹn truyền chuyện qua.
 Lúc nhân cắt bút đoạn ra, Hiến dâng bạn đọc thơ ca nước nhà.
 May lời thành thật nôm-na, Nhắc thời thuở ấy ngâm-nga đỡ buồn.
 Trái trong ơn nước cội nguồn, Xét xem trung nịnh lắm tuồng trở trêu
 Biết bao hiền thảo đang yên, Biết bao gian ác lắm đều đáng khi.
 Bấy giờ ở xóm Lâu-Tri, Có nhà họ Tiết vậy thì phẩm cao.
 Có sau một trẻ anh hào, Vốn tên Tiết-Nghĩa lướt thao dủ nghề
 Khắp trong thôn lũy nhà quê, Thấy đều nghe biết một bề mến thương.
 Sự đời may rủi khó lường, Vợ chồng họ Tiết lện đường biệt ly.
 Tiết-Nghĩa chỉ kết ai bì, Một mình trở trời của thì sạch trơn.
 Nổi long bao lúc đeo hờn, Thảm thương cha mẹ nặng ơn chẳng còn.
 Sống trong đau khổ mỗi mòn, Tấm thân ở dọ tháng ngày chẳng kham.
 Tiết-gia nhỏ luy châu mây, Vất thân ở dọ tháng ngày chẳng kham.
 Tiếng tai hắng lúc làm lam, Miệng đời bia ngạo không làm vẫn án.
 Những phường tiểu mọn đón ngăn, Gáng cho Tiết-Nghĩa vốn thẳng bản đờ !
 Sớm chiều bụng dèi ngâm thơ, Lại còn múa võ tay quơ giống lưỡi.
 Tặng người bả dặt lắm lời, Tặng cho Tiết-Nghĩa tên thời Nỗ-gia
 Tiêu nhân xô chợ quanh nhà, Rập rình Tiết-Nghĩa ló ra ngạo cười.
 Rõ la tro ng chồn chợ đời, Chẳng ai thương kẻ bần-cù ng thảm thay !
 Một hôm Tiết-Nghĩa trở xoay, Suốt tro ng mấy bữa bụng rày chẳng ng cơm.
 Lại còn lở bước trong hôm, Tấm thân mỗi một bệnh hôm ngã ra.
 Bỗng nhìn phía trước có nhà, Trước sâu dầy lúa đường qua có vườn.
 Tiết-gia lòng những lo lường, Chợt nghe có tiếng thường-thường dội ra,
 « Á-dô-tá á-dô-ta, Một hai ba một hai ba á-dồ ! ».
 Lắng tai nghe rõ lời hô, Rõ ràng là tiếng người phở dựng nhà.
 Tiết-gia đứng ngẩn n thở ra, Miệng thăm lòng nói thật là hổ thay.
 Cột nhà ta nắm một tay, Thế mà bọn ấy đứng rày mấy mươi
 Đe ta đến đó xem chơi, Nếu như chúng mườn ta thờ giúp tay.
 Dờ cơn dỏi dạ qua ngày, Chớ không cơm nước đi rày tới đâu ? ».
 Tiết-gia suy nghĩ bết sâu, Vội vàng đi tới trước dầm cột cao.
 Miệng liên tỏ ý âm hao, Mấy ông có mườn tôi vào giúp tay ?
 Mấy người họ-mộc lay-quay, Thoáng nghe lời hỏi liền quỳ ng lạy.
 Tuổi thông tuổi trẻ thiếu niên, Mặt xanh da nám bỗng liền mặt rằn
 Vợ ta là đứa ngu dân, Tướng hình như nhái lần-xin lên chi ?
 Ông xã ta được việc gì, Mua mới khua miệng bị thì dả h da.

Tiết-gia cười nói hề ha, Thốt rằng tôi chấp cả bà cớ gì ông cười
 nói đây là nói thật lời, Một tay tôi đem đũa chĩa tới đây.
 Tôi nói ông phải chịu như vậy, Đựng xong như cũ tôi đi lấy bát phở.
 Của tiền chàng lấy là cần, Chỉ giao cơm gạo đang vắng ở kia?
 Mấy ông thợ-mộc đáp lia, Nứt ngón thiết quá chớ bìa tiếng đời.
 Nếu nào chú bậu con trời, Một tay đặng nổi cột thì đến đây?
 Tất tro g ba chục người này, Thảy đưa đũa g nạp cơm này một người.
 Ở đây chẳng có nói chơi, Chú mi chớ khà bụng lời xấu ngoi!
 Chẳng khôn lại đũa làm khôn, Đỡ mi tránh khỏi bạc-tron có đũa?
 Tiết-gia nghe nói cười đôn, Đáp rằng tôi sẽ làm tròn thừ công.
 Thế nhưng lời hứa mấy ông, Chớ nên bội-tin miệng miệng làm da!
 Nói xong Tiết-ngĩa bước ra, Vội xắn tay áo nắm dũa cột lên.
 Một tay cặp cột qua bên, Cạy lên gần đặng cột đứng trên nên nên.
 Trước sau sau trước lại qua, Chỉ trong nội nhứt đặng dũa đủ công.
 Mấy người thợ-mộc ngắm trông, Thấy chằng Tiết-ngĩa làm không một người.
 Thấy đều đều miệng thắm-thì, Trách rằng sao quá ý ý chằng giữa.
 Chảo cơm một đặng không vừa, Thế mà chàng nghĩa có thừa bữa nao!
 Bấy giờ phải tính làm sao, Kẻo không cả hợn phải hao của nhiều,
 Có người về mặt tiêu-nghiu, Đáp rằng cơm tốn như liều kể chi.
 Ngại e viên-ngoại nhà ni, Biết người Tiết-ngĩa vậy thì hỉ ta.
 Một tay đặng hết cột nhà, Thế thường thiên hạ ít mà có ai.
 Chúng ta nên khéo sắp bày, Phục chàng Tiết-ngĩa bắt rày đánh chơi.
 Đánh xong đuổi hẳn khỏi nơi, Đặng cho viên-ngoại khỏi lời hỏi han!
 Cả bày đồng ý tính toán, Thấy đều một thời ác giao hai người.
 Tiết-Nghĩa đang lúc vui cười, Uống ần rượu thật lời lời thản-nhiên.
 Một mình ăn hết chớo nguyên, Rửa vò hủ ông thật chiền trọn xuôi.
 Hết cơm ăn uống cười vui, Tiết-gia ngả-ngủ nằm vùi trước sân.
 Mấy người thợ-mộc cười rân, Rủ nhau bước tới lên lần trỏi tay.
 Tiết-gia ngáy ngủ nào hay, Khấp tro g thân thể khó rày trở xoay.
 Mấy người thợ-mộc ác thay, Lấy roi quất bỏ xuống rày thịt da.
 Đánh như mưa bắt tủa ra, Khấp trên mình mẩy thật là thối thây g.
 Tiết-gia nằm ngủ dưới sương, Sức mình tỉnh-giác thật xươ g hẻo sâu.
 Dưới chân lên tới trên đầu, Bị roi dình đập bậu-nhân màu tường l.
 Tiết-gia miệng hồi luôn luôn, Mấy người thợ-mộc chằng buồn đáp câu.
 Tiết-gia bị đánh giây lâu, Ngả ra bất tỉnh giữa dũa một bên.
 Mấy người thợ mộc khiên lên, Lẻ ra sau ngổ giầu trên cạnh vườn.
 Là lay tiếng gió dưới đường, Cảnh đêm êm lặng ai thương được đũa?
 Mấy người thợ-mộc châu dũa, Ngóng nghe cho đến cảnh thân mình về.
 Bấy giờ trông khắp tư bề, Bỗng ng rờ vắng lặng đường que lẩn lừng.
 Tỉ-tê tiếng de tiếng trùng, Rỉ ra giọng thắm dưới vòm cỏ sự tưng!

Thôn-vương một hôm không lấy gì, Đuổi tên u ám của kẻ thù không lấy
 một đũa, một miếng thịt chi, Vết thối trên cổ lại phứt đi, rồi
 Thôn-vương ở chốn cung liêu, Thiên-vương Lý-Tĩnh tham thảo, một hôm,
 Thấy sao bạch hồ chói lọi, Thoạt rồi lại lừng là đã dưng rồi,
 Thiên-vương đoán biết đầu dây, Vì sao bạch-hồ đang xây thọ hạnh,
 Bởi chân áo-quỷ bội mệnh, Khế rồi nên bạch hồ thỉnh-linh khỏi ngay,
 Thiên-vương niệm chú tức thì, Lệnh đoi Tao-lịa cây di cửa nào,
 Thổ-công tuân lệnh vội vàng, Lở luồng gió mạnh đến lang họ Viên,
 Thấy chàng tiết-ngĩa đau nghiến, Khấp minh dìm máu dứt nghiến thối da,
 Xác hồn pấn tác a la xa, Xác thì lại nhắt hồ i đã lẳng đi,
 Thổ-công cầm quạt phong tri, Quạt ra mây gió tản thì tứ phương,
 Thấy hồn tiết-ngĩa còn vương, Đuổi vãng sao thăm tìm đường tiếp đi,
 Thổ-công miệng niệm chú thì, Hoa ra cây phượng phất truy triệu hồn,
 Vì chàng tiết-ngĩa còn khôn, Lẳng tai nghe lệnh bốn chôn chạy vé,
 Ngắm xem thân xác ủ ê, Gỡ lui qua lại khó bề nhập vô,
 Thịt xương thân xác đã khô, Mấy đường gân máu loã-lỗ đứt ra,
 Vì hồn ngây ngật lụy sa, Ngẩn nhìn thân xác khó mà liệu sao?
 Thổ-công rõ thấu âm hao, Mổ bầu linh-được xôn-xao tưới vào,
 Phép tiên bát-ngát ngạt ngào, Rưới mình Tiết-ngĩa ạt-ào phứt qua,
 Khắp nơi vít-tích xoè nhòa, Mấy đường gân máu thịt da nổi liền,
 Thổ-công miệng thét lịch truyền, Xác hồn tiết-ngĩa kết liêng mạnh lành,
 Tiết-gia trông thấy ngọn ngành, Một ông tóc bạc râu xanh cạnh mình,
 Thổ-công bèn tố phân minh, Lão đây vốn kẻ thiên-dinh đảo lại,
 Cứu ng rời thoát nạn hôm nay, Khá tua tu tính đợi ngày lập công,
 Đầy phen ở chốn đền rồng, Lệnh vua truyền chọn nới phò-giá xúi thân,
 Thiên-vương trao trẻ cu-gi thân, Với Xuyên-vân-tiêng lính phỉn nạn mình,
 Tiết-gia còn đứng lay-quay, Thổ-công lời dứt liền bày biệt nghị,
 Càng nên dứt gốc dứt gốc, Lạy ơn Thổ-võ cứu-nạn tái sinh,
 Phút nghe trống dội lầu canh, Cảnh vườn tể-ngắt lạnh ta thỉ bóng nguyệt,
 Phứt-gia ngược mặt nhìn trời, Đang mây xanh thăm rang nguyệt ánh sao,
 Nỗi long rộ rực xôn xao, Ngó ra trước mắt có nào thấy ai?
 Chỉ nghe lá gió lai-rai, Với loài diều thú cạnh tai rêu sâu!
 Nhớ lên một dãy nhà lầu, Cửa ông Viên-ngoại một mầu trên-trờ,
 Tiết-gia lòng những ngần ngợ, Nỗi niềm lưỡng lự buổi giờ đến đầu,
 Sự mình nhớ lại từng câu, Mấy người thợ-mộc độc sả hại mình,
 Lại bị thân-thần sự tình, Đợi khi ra đến triều đình lập công,
 Tiết-gia đứng ngắm mình mong, Cởi lòng hiu quạnh tình không được gì,
 Cái hoai một nỗi ai bi, Phút lầu lòng phứt-gia thả u tại di cưn,
 Thân thay trời mới nữa hôm nay, Cảnh bên vườn ráng đã u thắm cảnh ngày,
 Nhớ Phan-nam bắc há phương, Tới lui quanh quèo lo lưỡng khâm thờ,
 Cao-là dạ những ai hoai, Phút liền đau bụng ngã quay đơ đơ,
 Nằm trên cổ dây sao gì, Nhả u nghiến đoi nả độn lợm lợm,
 Thấy người đi gó vu-vi, Nơi gần viên ngoai vẫn thì lang tẩu,
 Thấy ở chốn phong loan, Tuyết-hoa công-tử tưng mà gá rợ đơ.

Tiếng chuông (hàng) kêu sáng-mù, Đèn nở trướng thêm thêm bị (hàng)
 Đèn (hàng) chiếu sáng-trung, Hệ (hàng) trước nhà một vùng (hàng) núi
 Tiếng chuông (hàng) ánh ba (hàng) cửa, Chợt nhả (hàng) bờ (hàng) một (hàng) chiều (hàng) bạc (hàng)
 Tiếng chuông (hàng) gõ (hàng) gõ (hàng) trề (hàng), Ngõ quanh (hàng) giũ (hàng) phát (hàng) bỗng (hàng) nền (hàng) chày (hàng) th,
 Tiếng chuông (hàng) tinh (hàng) nhơn (hàng) lý (hàng) kỳ, Tuyết (hàng) - Hoa (hàng) lòng (hàng) nhũn (hàng) ai (hàng) bị (hàng) thắm (hàng) buồn,
 Tiếng chuông (hàng) nghe (hàng) đồng (hàng) chim (hàng) náo (hàng) động, Dời (hàng) trời (hàng) chi (hàng) cạch (hàng) như (hàng) tưởng (hàng) gì (hàng) chầu,
 Tiếng chuông (hàng) nằm (hàng) trước (hàng) nam (hàng) sơn, Phát (hàng) nghe (hàng) gi (hàng) gay (hàng) báo (hàng) đầu (hàng) bốn (hàng) cạnh,
 Tiếng chuông (hàng) trắng (hàng) trắng (hàng) d (hàng) rơi (hàng) thủa (hàng), Đổ (hàng) ra (hàng) l (hàng)ng (hàng)Ship (hàng) lạch (hàng) tạch (hàng) tiếng (hàng) r (hàng) r (hàng),
 Tiếng chuông (hàng) sáng (hàng) tổ (hàng) đ (hàng) r (hàng) r (hàng), Ợ (hàng) vào (hàng) cây (hàng) cổ (hàng) bóng (hàng) ng (hàng)oi (hàng) ng (hàng)ầu (hàng) s (hàng)ư (hàng)ng,
 Tiếng chuông (hàng) lung (hàng) mai (hàng) s (hàng)âu (hàng) t (hàng)ư (hàng)ng, S (hàng)ư (hàng)ơ (hàng) ra (hàng) hi (hàng)ên (hàng) cửa (hàng) phía (hàng) v (hàng)ườn (hàng) ngõ (hàng) ra,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Đ (hàng)ết (hàng) bao (hàng) b (hàng)à (hàng) t (hàng)h (hàng)ảo (hàng) ng (hàng)u (hàng) hoa (hàng) c (hàng)yt (hàng) c (hàng)ờ (hàng)
 Tiếng chuông (hàng) xuân (hàng) đ (hàng)ẻ (hàng)u (hàng) đ (hàng)ời (hàng) trời, Nh (hàng)ư (hàng) kêu (hàng) re (hàng)o (hàng) r (hàng)ắc (hàng) như (hàng) lời (hàng) th (hàng)ờ (hàng) h (hàng)an?
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Tuyết (hàng) - Hoa (hàng) lơ (hàng)i (hàng) m (hàng)ít (hàng) n (hàng)ơ (hàng) m (hàng)ang (hàng) ngàn (hàng) tr (hàng)ong,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Thấy (hàng) c (hàng)ỏ (hàng) i (hàng)ba (hàng)e (hàng)a (hàng) h (hàng)ồ (hàng) ng (hàng)ồi (hàng) m (hàng)òng (hàng) d (hàng)ưới (hàng) đ (hàng)ường,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, C (hàng)ớ (hàng) sao (hàng) c (hàng)òn (hàng) h (hàng)ồ (hàng) hà (hàng) ph (hàng)ương (hàng) đ (hàng)ĩa (hàng) v (hàng)ườn?
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, V (hàng)ật (hàng) thân (hàng) tr (hàng)ẻ (hàng) c (hàng)ỏ (hàng) cạnh (hàng) đ (hàng)ường (hàng) th (hàng)ăm (hàng) th (hàng)ay!
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Th (hàng)ử (hàng) xem (hàng) c (hàng)on (hàng) h (hàng)ồ (hàng) c (hàng)ỏ (hàng) r (hàng)ay (hàng) s (hàng)ợ (hàng) không!
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Đ (hàng)ổ (hàng) i (hàng) liền (hàng) bi (hàng)ệt (hàng) đ (hàng)ạng (hàng) khuất (hàng) trong (hàng) bóng (hàng) mờ!
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, B (hàng)ấm (hàng) tay (hàng) b (hàng)ết (hàng) h (hàng)ồ (hàng) ng (hàng)ồi (hàng) ch (hàng)ờ (hàng) t (hàng)ương (hàng) t (hàng)ia (hàng),
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ch (hàng)ắc (hàng) dòng (hàng) h (hàng)ồ - t (hàng)ương (hàng) h (hàng)ư (hàng)k (hàng) đ (hàng)inh (hàng) kh (hàng)ỏ (hàng) a (hàng) a (hàng) i
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Gi (hàng)úp (hàng) ng (hàng)ười (hàng) c (hàng)ỏi (hàng) kh (hàng)ổ (hàng) kh (hàng)ổ (hàng) đ (hàng)ang (hàng) hi (hàng)ên (hàng) n (hàng)g (hàng)
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, V (hàng)ội (hàng) kêu (hàng) t (hàng)ý (hàng) n (hàng)ữ (hàng) đ (hàng)i (hàng) th (hàng)i (hàng) đ (hàng)ể (hàng) i (hàng) n (hàng),
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Gi (hàng)ó (hàng) s (hàng)ương (hàng) l (hàng)ạnh (hàng) bu (hàng)ốt (hàng) bỗng (hàng) th (hàng)ời (hàng) t (hàng)ỉ (hàng) h (hàng) ra,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, N (hàng)ắm (hàng) tay (hàng) c (hàng)ắm (hàng) áo (hàng) đ (hàng)ập (hàng) mà (hàng) ph (hàng)ủ (hàng) l (hàng)ẻ (hàng),
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ch (hàng)ớ (hàng) i (hàng) tay (hàng) ng (hàng)õ (hàng) đ (hàng)ạy (hàng) v (hàng)ội (hàng) li (hàng)ên (hàng) h (hàng)ỏi (hàng) qua?
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, V (hàng)ỗ (hàng)n (hàng) m (hàng)iệng (hàng) là (hàng) g (hàng)ửi (hàng) trong (hàng) nhà (hàng) họ (hàng) Vi (hàng)ên,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, **Quyết** (hàng) thân (hàng) trợ (hàng) giúp (hàng) m (hàng)ọi (hàng) y (hàng)ên (hàng) đ (hàng)ược (hàng) lòng,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ch (hàng)ấp (hàng) tay (hàng) b (hàng)ãi (hàng) t (hàng)ả (hàng) s (hàng)ự (hàng) l (hàng)ong (hàng) th (hàng)ối (hàng) qua,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, T (hàng)iền (hàng) thân (hàng) b (hàng)èo (hàng) v (hàng)ật (hàng) mẹ (hàng) cha (hàng) ch (hàng)ững (hàng) c (hàng)on,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Đ (hàng)ến (hàng) đ (hàng)ạy (hàng) x (hàng)ây (hàng) ột (hàng) m (hàng)ỏ (hàng) c (hàng)ơ (hàng) t (hàng)ị (hàng) h (hàng)ình
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ph (hàng)úc (hàng) ch (hàng)o (hàng) tiên (hàng) đ (hàng)ự (hàng)e (hàng) ph (hàng)an (hàng) m (hàng)ình (hàng) kh (hàng)oi (hàng) v (hàng)ong,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ng (hàng)ón (hàng) nhìn (hàng) Gi (hàng)ết - N (hàng)gh (hàng)ĩa (hàng) n (hàng)ói (hàng) ó (hàng)ng (hàng) c (hàng)ắm (hàng) th (hàng)ư (hàng)ng
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, B (hàng)ủ (hàng) c (hàng)on (hàng) m (hàng)ỏ (hàng) Đ (hàng) c (hàng)òn (hàng) đ (hàng)ường (hàng) l (hàng)ap (hàng) đ (hàng)anh
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, S (hàng)ự (hàng) chi (hàng) n (hàng)àng (hàng) v (hàng)iệc (hàng) m (hàng)ình (hàng) l (hàng)inh (hàng) đ (hàng)ĩ (hàng) n (hàng)
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, T (hàng)ại (hàng) p (hàng)h (hàng) xin (hàng) gi (hàng)úp (hàng) đ (hàng)ợ (hàng) đ (hàng)ỗ (hàng) hi (hàng)ên (hàng) n (hàng)g (hàng),
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ch (hàng)ờ (hàng) th (hàng)ì (hàng) phu (hàng) nh (hàng)au?
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Đ (hàng)ó (hàng) r (hàng)àng (hàng) đ (hàng)àn (hàng) đ (hàng)ĩ (hàng) n (hàng)g (hàng) r (hàng)o (hàng) q (hàng)ua (hàng) l (hàng)
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Đ (hàng)iều (hàng) nam (hàng) hay (hàng) n (hàng)ữ (hàng) c (hàng)ũng (hàng) th (hàng)ì (hàng) th (hàng)ật (hàng) x (hàng)ương,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Th (hàng)o (hàng) n (hàng)g (hàng) đ (hàng)ập (hàng) s (hàng)á (hàng) i (hàng)h (hàng) b (hàng)ư (hàng)ng (hàng) c (hàng)ỏ (hàng) cây,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, S (hàng)ợ (hàng) n (hàng) T (hàng)au (hàng) t (hàng)ối (hàng) S (hàng)ở (hàng) k (hàng)ết (hàng) đ (hàng)ây (hàng) t (hàng)ội (hàng) tình,
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, Ch (hàng)ấy (hàng) n (hàng)g (hàng)ười (hàng) T (hàng)ết - N (hàng)gh (hàng)ĩa (hàng) v (hàng)óc (hàng) h (hàng)ình (hàng) đ (hàng)ẹp (hàng) th (hàng)ay!
 Tiếng chuông (hàng) là (hàng) là (hàng) p (hàng)h (hàng) p (hàng)h, N (hàng)ói (hàng) n (hàng)ang (hàng) l (hàng)ộ (hàng) đ (hàng)ang (hàng) tại (hàng) t (hàng)ướng (hàng) k (hàng)han!

Thấy anh là kẻ ác thành, Sao này bụng anh em còn dẫu có tình?
 Các lát trong đó dẫu sinh trời, Nền khi thấy gỡ là theo theo theo theo.
 Muốn làm như thế, nghĩ đủ đường, Thốt rằng chẳng chịu cho người người người.
 Cũng là duyên nợzieh thẳng, khiến xuôi nên thiệp mới ràng, dẫu dấy.
 Chừng là ai cười há cội tông, Cũng do thiên định ai bỏ g đấm quên.
 Vì thế là lẽ trái hèn, Tấm thân vất vả chưa nên việc nao.
 Sợ d tội ma dảo, Đã phen hứa hẹn lẽ nào chẳng trông?
 Nàng rằng phàn dấy chưa chồng, Sớm chiều ở chốn lầu hồ g quanh hiu!
 Các em nói sít bạn chỉ điều, Gặp người quân tử như liễu tấm thân.
 Sính xưa nam nữ không gần, Lỡ lời vàng đá phải cầu biện phân.
 Cứ xin quan tử quý nhân, Xét câu gì ngẫu châu trần nợ duyên.
 Bỏ đây là phận thuyền quyền, Gặp người quân tử bạn hèn mới trơ.
 Tiết gia lòng những xôn xao, Thốt rằng nàng nói lẽ nào chẳng nghe.
 Lệ hàng cái đạo phu thê, Phải còn cha mẹ không chề mới trò.
 Gặp nhau chẳng trọn lòng son, Sợ e nhi nữ mỗi môn đợi trò.
 Tuyết-Hoa dỗi má ửng hồng, Cúi đầu như thẹn lụy rống thốt ra.
 Vì định chờ mẹ cùng cha, Ngại vì phụ mẫu trên xa chẳng nhìn.
 Nói lo thế sự bỉ khinh, Gái nhà trượng giả bố kinh xác phu.
 Rủ e không oán sanh thù, Thế nên em mới vận trừ ý kia.
 Gặp chàng cho được dựa ba, Bằng vàng chiêm đoạt chớ lia bạn xưa.
 Cứ xin quà tử lộc lừa, Miếng dưng trao chác thốt thừa lẳng tông.
 Lý duyên oan khổ má hồng, Fội cho nhi nữ quanh phòng nhớ thư ra.
 Dưa cho thien các dậm trường, Thiếp dấy nguyên giữ một đường nhứt phu.
 Nợ ven cầu chàng được vồng dù, Kiệu vàng lọng bạc rửa thì bí kim tu.
 Phải em ở chốn gia đình, Nhứt tâm gìn tiết trọn trình với e và g.
 Phải gia nghe nói luy trắng, Đáp rằng quân tử cơ hui khôn thay!
 Trắng ngay trên chốn đờng quay, Biết đầu dòng chỉ biết ngày hiểu và n.
 Tấm thân dối khổ linh đình, Gặp ng rơi nường tử thật tình đợi ba.
 Lại cầu thế háu mình sosa, Lê đầu oan tử nguồn cơn chẳng gia.
 Cứ đời làh ái say mê, Chợt nghe tiếng động càn kẻ đến nơi.
 Tuyết-Hoa nhìn thấy rụng rời, Rỏ ràng than-phụ tay huoi thét rên.
 Phạt qua đi đến kẻ bèn, Họ viên nhin trẻ mệng liềm hơi hui.
 Chớ sao nú dâm mèo đang, Với phùng điều giá lang-thang thế này.
 Do ai long dạ cáo cây, Hồ danh tông-tổ làm vậy tình sao?
 Tuyết-Hoa vẻ mặt xanh xao, Luy lượng trên má âm hao to bày.
 Tuyết-Hoa vẻ mặt ngoài châu này, Mắt trừng Tiệt Ngưu với tay nam.
 Chớ sao em kể ở dui, Cứ sao dâm đen gieo sù hò i gia?
 Tuyết-Hoa khò g mẹ không cha, Tấm thân bả i khổ e ra mui e dui.
 Chớ sao em kể tham sà i, Miệng liềm với dấp nhin g cùn tui thag.
 Tuyết-Hoa, ở về lnh đình, Lâm-tri què tổ gia đình chàng sò.

Cúi xin Viên-ngoại nới tay, Thù tha cho kẻ không tay xào ngón.
Thiên thơ gây việc hứa hôn, Từ người vô tội bị chôn ở vườn.
Bồi tay thợ mộc một phường, Mườn khiến dựng cột lại lờng thừa công.
Tuyết-Hoa hàng lệ rong rông, Vội quý dưới đất lạy không dám ngưng.
Nâng rảng thân-phụ tay dừng, Thù tha bản sử xin dừng giận va.
Cúi đầu thọ tội cùng cha, Bấy nhiêu tình tội con ma chịu cho.
Ở đây thừa sự duyên do, Bởi vì lòng trẻ dằng do hứa lời.
Xét ra căn nợ bởi trời, Khiến xuôi cho trẻ gặp người dưới trăng.
Ý con muốn buột xích thàng, Bởi chân tình trẻ đã hằng xét xem.
Lại cơn trong lúc ban đêm, Trẻ đang an giấc êm dềm mộng ra.
Thấy con bạch hổ chạy qua, Cứ vì tiền trưởng đến mà báo tin.
Cổ chàng bản sử thơ sinh, Ở nơi vườn nội sức mình mới hay.
Đến đây trời định duyên hai, Cúi xin thân phụ xét rầy thứ tha.
Lão ông Viên-ngoại thế ta, Nạt rằng mi khéo bày mà đ đoán.
Nợ đâu với đũa cơ hàn, Duyên gì một kẻ lang thang thế này.
Khéo bày những thời trúa trày, Miở trò ân ái làm vậy khôn thay.
Lão ông miệng ó tay ngay, Kéo đũa Tiết-Nghĩa trói ngoài cột cây.
Tiết-gia ý muốn rờ xây, Ngặt vì dân xóm đứng vây chặt khừ.
Trời xong Viên-ngại hăm hừ, Thét rằng mầy giống ngu hừ khá chừa.
Cửa tao là cửa lọc lừa, Có đâu đi chứa đồ thừa thứ hư.
Gai tao vào hạng tiểu thơ, Giống mây là loại cuồng như cạnh đờng.
Đã thân làm kẻ vận phường, Dán bày hoa nguyệt trong vườn cửa sang.
Nếu mi là đũa khôn ngoau, Có đâu dúi rách lang thang thế này?
Rỏ mi mặt dạng may dầy, Khuất thôn nhi nữ còn bày nợ kia.
Hỗ thân nam tử danh bia, Chỉ toan đũa mỡ đồ chia cửa đi.
Thật mi chẳng phải con người, Giở giọng cầm thú dưới trời then thay.
Lão ông miệng chưởi tay ngay, Giở đũa Tiết-nghĩa đánh hoài chẳng thôi.
Tuyết-Hoa trông thấy thương ôi, Lụy tuồng sùi-sút đứng ngồi chẳng yên.
Nâng nào dưới đất lẳng chiền, Mềng gào thân phụ huỳnh-thiên sẵn lời.
Lão-ông gặp miệng gượng cười, Trách rằng con trẻ mi thời muốn hư.
Dám lời bảo chữa loài trư, Phản tro ng gia nội ngu bư lăm nà.
Hảy mau trở lại nội-gia, Nếu còn cái lễ ta mà chẳng tha?
Làm con phải hiểu mẹ cha, Cớ sao mi dám áo qua khỏi đầu?
Tuyết-Hoa vé mặt héo sầu, Bước đi từng bước buồn rầu trở lui.
Cạnh vườn hoa cỏ sụi-sùi, Trước đờng lá gió rổi núi cảnh cây.
Lão-ông ngồi ngó như ngầy, Nhìn vào Tiết-nghĩa một dề thăm sâu!
Tuyết-Hoa vào đến hiêng lâu, Phía ngoài Tiết-ngoã ngảnh đầu mới hay.
Chợt ngh: Viên-ngoại lai nhai, Hỏi rằng chủ bầu ngày nay muốn gì?
Bỏ mi là đũa ngu si, Hứa không tái phạm ta thì thả cho.
Nếu mi là đũa học-trò, Lý đầu lại dám ý mô gái sang!
Bà th mi một thuở hết ngang, Chờ ừ chên mắng đ sủ dằng hiền vinh.
Lẳng nên phủ trọng bản khinh, Chủ mi đi kiể n ái tình cửa nu.
Dang trổng đieu thì bối phi, Chờ nên trun vợ, phải lui tội to!
Tiết-gia nghe nói buồn xo, Cúi đầu im-lặng dằng do luy thăm!

Lã-mông nói từ nỗ lực, là không có sự hèn mạt làm mất lòng
 của chúng tôi, nghĩa là nói đây, tôi có thể hiểu sâu sắc được các lòng
 của bạn. Vì thế, chúng ta có thể nói: Mọi lòng từ ái của chúng ta đều
 là một lòng, tất cả chúng ta, thốt ra một chữ, tất cả chúng ta đều nói một
 tiếng, một lòng một phụng phùng, thì tất cả ta là một - một - một - một,
 Vậy chúng ta hãy đồng, Phải lời đề nghị đó đang việc này.
 Tôi cũng kể ta-bà, Chẳng hay khải lập ắt là vô ô hay.
 Tôi sẽ đợi coi gái theo trai, Thế gian ai chẳng mà là ray gái hay.
 Tôi cũng một bức tiểu-thư, Nên không tiết hạnh tu-bà số đời.
 Đám ông cười dao lâm người, Dẫn nam hay nữ phải thời giờ người.
 Mấy hôm ở chốn đèn rồng, Có quan tể-trưởng việc đồng cam đây.
 Có thơ đưa đến nhà này, Cây ông trưởng tặc đến gây thương giá?
 Lo lời ta đã hứa qua, Chịu cho Công tử đến nhà vấn họ.
 Chẳng hay ta ắt nạn tồn, Gai hư đâu thế nói khó được gì!
 Cơ sao con quá mê si, Trợn thương Tiết-nghĩa dưng ta là gì?
 Nó là một đứa không nha, Chẳng cha không mẹ thất là tuổi người!
 Rồi ro lở phận tào khang, Lấy ai bồi đắp cho toàn thủy chung?
 Tuyết-loa nghe nói giận rung, Nổi lòng thần nghĩ lang tung lối nữa.
 Giã vui nằng đứng im-lim, Mặc lời cha nói trí tìm kể xa.
 Phút lâu bà mẹ chạy ra, Rỏ qua bao sự thiết tha mặt buồn!
 Lão-bà miệng hỏi luôn luôn, Hỏi rằng con trẻ lỡ tuồng hứa xong.
 Lại con tể-trưởng đèn rồng, Cây mai đến nói mời phò: thế nào?
 Lão-ông mày mặt đau đau, Đáp rằng nó hứa chờ nào đã xong.
 Tuyết-loa nước mắt rung rung, Cái đầu cúi mặt ngơ chùng me chùng.
 Lão-bà ngồi nghĩ thõ ra, Thốt rằng con trẻ chờ nhà để người!
 Giữ ngon đáng tuổi làm người, Phải giữ ngon hạnh lựa lời nói người.
 Chọn người kết bạn thành hôn, Kén trong công-tử vương-tộc người.
 Rồi ro gập kẻ phụ-phận, Lỡ duyên một thuở ngàn vàng khó thay.
 Tuyết-Hoa ngó-ngần châu mây, Nổi lòng riêng nghĩ chẳng rày ông này.
 Léo ông thấy trẻ hoài si, Nhẹ lời khuyên nhủ nôm thi ý trong.
 Lẽo rằng con kẻ quân-hồng, Sá chi nhàn nhàn đưa lưu vong kẻ?
 Ở trong sách sử kinh thi, Hồng quân là kẻ với hồ quân kẻ?
 Vì con tể-trưởng đèn rồng, Vốn nhà vinh hiển ý mình si ở người.
 Trai bao gia sử di truyền, Mòn lũng họ đối vẹn toàn, thấy đời.
 Vì con chờ khá bền dưng, Nhẹ nghe câu mẹ lều trướng của đời.
 Tuyết-Hoa lòng những ai bi, Lặng nghe phụ rình vì họ làm đời.
 Phút lâu trống đã điểm giờ, Buổi trưa yên nước chớ hề bị hay.
 Ở nhà viên ngoại vui say, Luận bả ông a đạo a hay sự đời.
 Kể từ nhắc chốn triều-dinh, Lý Hùng hoàng-ly là kẻ làm đời.
 Ông rao chú-sử khắp miền, Bất cầu dân trang con người đời.
 Lạc tướng đi n-vô kinh kỳ, Nếu ai trung tuyền chớ thì đời.
 Ông-lo là kẻ nhân tam vị, Dưng cho bề kẻ là người đời.
 Ông rao khắp bốn phương, Ông lo là kẻ chớ hề bị đời.

Đường cửa sổ như bay, Tháng nầy qua lại mau rày quá ghê.
Tháng nầy trong mở tư bề, Bốn phương sĩ-tử tựu tề đến kinh.
Quần áo chợ búa muôn nghìn, Bán buôn tấp nập linh đình ưỡn ẹo.
Đồ hồ ô xe ngựa xung-xăng, Kéo vào thành-hố phùng-phấn chững chững.
Mười năm ở chốn ngoại rừng, Tiết-gia đang lúc băng chùng thả ẻo xò ẻo.
Một mình thất thiếu quanh đồng, Ngó ra trước mắt mệnh mông dát trời.
Đường cây cỏ tới bờ, Vườn kêu chim hót như lời hỏi han.
Tiết-gia chân bước lên đưng, Nỗi niềm tâm sự hai hàng lụy rơi.
Mừng hoài lẫn bầm kêu trời, Chàng rầy vì đời con người khôn thay.
Chàng đi miệng nói lai nhai, Phút lâu đà tới nơi rày xóm đồng.
Sức mình bực bội trống không, Móc tay rờ tuổi cổ lòng bớt lo.
Nước khi dưới gốc vườn nho, Tuyết-Hoa lạnh trí có cho bạc tiền.
Bấy giờ tâm não bớt phiền, Chàng bèn rảo mắt bước liền quán trong.
Thấy nhều q an khách quá đông, Vội vàng kêu gọi trú phòng hỏi han
«Ở đây là đất Tam quang, Cảnh bên là Thái-hình-San rõ ràng.
Ở đây là một cửa hàng, Bán buôn thực vật có hàng trợ trợ gang.»
Tiết-gia nhìn thấy trú phòng, Nói năng lễ phép thì lòng đã ưng.
Vội liền thối bước dừng chơn, Đến bên kéo ghế dựa lưng cạnh bàn.
Nhào quanh thấy khách rộn-ràng, Uống ăn chật nứ mấy hàng ghế trong.
Chàng liền gọi gã trà-phòng, Hỏi thăm gì cả định hồng điển tằm.
Trú-phòng đem nước đến chằm, Đáp quá thể-lệ cổ năn đủ đều.
Những là thịt cá bú g rêu, Nấu theo kim cổ có nhiều món ngon.
Giá tiền phải chăng vuôn tròn, Khách quan uống rượu phải còn tỉnh thêm.
Tiết-gia nét mặt trang nghiêm, Bảo đem hai cỗ có chêm thịt daồi.
Trú-phòng nghe dặn cười vui, Vội đem hai cỗ đủ mùi vị thơm.
Tiết-gia ngồi lại ăn cơm, Mới vừa xong bữa trời hôm tới rồi.
Chàng toan mở miệng kêu bồi, Chợt nghe bên cạnh người ngồi cãi rần.
Tiếng to tiếng nhỏ rần rần, Thét rồi tay múa nổi sần hét rần.
Tiết-gia vội vã đứng lên, Ngắm xem thừa sự dữ hiền thể nào ?
Thấy ng rồi dòng nghệt xôn xao, Hiện ra quang cảnh gương dao rợn người.
Lờ ra ai cũng nực cười, Cả hai tranh đấu làm lời ngược xuôi.
Chuyện chơi qua lại lời thôi, Thế rồi sanh sự xáo nổi thịt da.
Cả hai đều bạn một nhà, Cũng vì ăn uống mà ra oán thù.
Hai dâng tay múa vù-vù, Đánh thời túi bụi lẫn củ vật nhau.
Kẻ trước trước ng rờn theo sau, Kéo lời xuôi ngược vấp đầu máu tuôn.
Máu người can gỗ khô g buông, Cắn nhau như thú trên trường núi rừng.
Tiết-gia đôi mắt trừng-trưng, Ngó vào cuộc đánh bỗng phùng lửa g.
Tâm người bước dọc di ngang, Một người bị chặt khố toan vác vùag.
Tiết-gia nổi giận dưng-dưng, Vội liền nhảy tới oai-hùng tồ ra.
Tâm rầy chữ biếp người ta, Tâm người dính một thật la hồ người.
Quần áo đứng lại ng, Đ người cho khổ đánh thời với tôi.
Tiết-gia nói ngh nói lời thôi, Vội liền kéo lại bữa mới nạt dui.
Chàng nói bỏ đưng như rùa, Đá n lời xảo trá nịnh hủ hai t ăn.
Chàng là đưng kẻ von an, Vội phùng phán bạn nột lẫn tớn đi.

Đã thì em cứ tới nì, Đến đây em thiệp phải khừ bị dòn.
Tiết-gia đời mắt xoe tròn, Miệng cười khảnh-khảnh tiếng dòn thét ròn.
Chúng bây trư khả phông thân, Hãy xem bả g hữ ta phàn lè nao ?
Bọn người cả giầu xôn-xao, Múa tay đánh tới ạt-ao chẳng tha.
Tiết-gia trảng né đỡ ra, Vội liền phàn thể xông pha đánh vào.
Cì hai giao chiến ồn-ào, Đánh nhau như thể m ra gào gó tuông.
Phát lân chúng đã rung rời, Kể thì nầm quy người thơi ngã lẩn.
Cả đoàn há miệng nhún-răng, Khóc la hò lét nhỏ nhán thắm sâu t
Tiết-gia giờ mới tay thân, Thét rằng mau nói ở đâu đũa vẫy ?
Cớ sao có chuyện sa th rầy, Hãy phàn nghe thử dẫu giây thể nao ?
Chúng bây chẳng có a th hảo, Lý đầu tám đũa định vào mộ thán.
Khách ngừi trong quán cười rần, Bọn người trơ mắt lẩn lẩn tở qua.
Chúng tôi là đá n sai n tả, Ở dinh Tri-phủ đến mà uống ấ.
Gá کیا là kẻ buồn khừn, Bị n rừi linh bắt bớ vì thuế quan.
Trừc đây hần cây lo toan, Nếu không tù tội ấ sùng đản ơn.
Buổi nay ấ đả van lơn, Đặt bày tiệc rượu nưon cơo chuyện rời.
Tánh tình ở bạc như vôi, Hứa کیا ấ trợt còn ngừi dảng đo.
Bọn người cả thấy buồn xo, Nói xong thì lại cơ giò chay dồng.
Chủ quán miệng nói không xong, Bọn này là đám cừa công đủ đả g.
Khách quan đình bình mấy thẳng, Ất là chú g cáo chớ rằng dễ người.
Tiết-gia ngó lại cả cười, Đáp rằng lủ ấ gống người hời quan.
Mặc cho lủ nó tính toan, Mồ dầy chẳng sợ bọn ngang hiệp người.
Chủ quán bèn mới thốt lời, Khách quan nói vậy tời thơi vẫn nghe.
Thề mà khách phải e dè, Bối chán lủ ấ kết phe núi ngoài.
Có đoàn ấ cướp rất tài, Hành-Sơn cư ngụ thán ngày phá dân.
Khắp trong châu quận lương lân, Taỷ đến khiếp sợ nhừng lần chúng thám
Một con đưạ lịnh đến thắm, Nếu không hời lộ chúng chắm dốt nha.
Cửa tiền heo chó vệt gả, Chúng đến thán hết chẳng mà thừ tha.
Bết bao dân chúng thiết tha, Báo quán thì bọn sai nhó ém lời.
Cừóp này làm chuyện động trời, Chẳng ai hó hé người người sợ oai.
Có người chủ trại đại tài, Vốn tên Hàn-Võ dưới tay binh ngàn.
Các quan trấn thủ ấ quan, Phải còn thân thiện quận láng thảy kinh,
Mấy nơi quán chợ nhá đình, Chúng làm căn cứ nom rình của dân,
Ở đây bị đánh mấy lần, Chẳng ai rụt-rịt eam phần nạn t
Tiết-gia nghe nói châu mây, Thốt rằng ta bận lo rầy xuống kinh.
Nếu không ta nói thật tình, ấu xem núi cừóp tình hình thể nao ?
Quản rằng khách chớ lao chao, Cừóp này mưu kế tra phèo hại người.
Một con thẳng trận vui cười, Ruổi khi chiến bại tời thơi cáo quan.
Bết bao dân chúng lầm than, Mặc tình bọn cừóp ngình ngang ấ ấ đ
Tiết-gia nghe nói cũ cười, Đáp rằng vì bối giữa thời tham qua t
Nưon trong nưon nước giàng san, Có người liến n chánh cừóp giàng đư
Tiết-gia chủ quán chừa k
Chợ ghe tiếng dòi ào-xào trư
Của quán tuỷ thì h
—

Những ai Cù-tử đều sang, Cả mấy quân họ Lê-gi-thư-đi-đi?
Tư thành cả giữa miêng xi, Khoát rằng vào nói chuyện chỉ phú bạc.
Ở đây cần kẻ hiền thảo, Làm tôi hơng đồng ai can tổ tó.
Nói xong truyền lệnh cho vo, Lỗ-Son hơi theo chẳng bao được bao.
Lý-Yên (1) vội vả bái chào, Vát bao hành-lý bước vào cửa trog.
Bốn phương sĩ-tử rờng rờng, Thấy đều ron-rực lo phòng cuộc thi.
Mấy hôm đã đến nhựt kỳ, Thượng-Công Trương-Tiên đến thi điển danh.
Trống reo cờ phất hoàng thành, Bốn phương sĩ-tử đồng hành đến nghe.
Họ Từ họ Lỗ một phe, Đến nơi hội thi lo bề chắm thi.
Bốn bên mịch mịch sinh kỳ, Cửa trường điển võ mở thi lối bên.
Các hàng sĩ-tử đứng lên, Đủ đồ binh khí chít trên trước thêm.
Lệnh vua rao dạy rất nghiêm, Giữa cơn tranh thủ thú hềm đẹp ra.
Trang-Nguơn Bàng-Nhân Thám-Hoa, Cứ trong điều lệ mới là các phong.
Được vào hệ kiến đến rờng, Nếu ai lỡ hội chớ hòng phản tâm.
Bốn bên sĩ-tử mắt chắm, Lắng nghe quân lệnh âm thầm lặng trang.
Phút nghe trống lệnh lầu vàng, Bốn bên sĩ-tử rộn ràng bước lên.
Sấp hàng thứ lỵp hai bên, Kéo nhau tuần-tử thót trên võ đài.
Trước là xạ tiễn chim bay, Dầu dầu mới được đến rây cửa trog.
Thượng đài cử đánh ba vòng, Thập bang võ nghệ mới hòng Trang-Nguơn.
Biết bao sĩ-tử thay phiên, Lấp cung xa tiễn trờng chiêng đình rền.
Một khi cung tiếng bắn lên, Trúng liền ba mũi mới lên thượng đài.
Cuộc thi tỉnh lại tháng ngoài, Mấy muôn cũ-tử chẳng aiidou đầu.
Lắm người lỡ hội buồn rầu, Bước đi ra cửa mắt rầu thán thương !
Bây giờ ở điển võ trường, Cao-sơn, Trâu-Lão hực thương trón tĩa.
Cả hai được thượng đài trên, Năm lần múa nhảy bốn bên khen rữa.
Ở đài Mã-Điện lãnh phần, Thủ đài tử thi võ phân đủ nghệ.
Cao-sơn Trâu-Lão đề-huê, Cả hai phần thế một bề đấu tranh.
Có hai võ nghệ rất rành, Được người Mã-Điện lên đánh chắm song.
Cao-sơn Trâu-Lão vừa xong, Lý-Yên cung tiếng đã phòng năm tay.
Mắt nhìn một đám chim bay, Xa ra một loạt trúng rây ba tay.
Trống mừng chiêng nhịp bon bon, Báo tin trúng truvez chớng còn sấn tay.
Khấp trờng ai cũng băng-khoãn, Ngó nhìn họ Lý ai rây cũng tay.
Tiếng chiêng tiếng trống xèn xèn, Lý-Yên thong thả nhay lên thượng đài.
Cử quan giám-khảo nheo mây, Mắt nhìn họ Lý khen tài vác lên.
Lý-Yên vừa thót lên trên, Một tay cử đánh xuống lên lẹ làng.
Bước đi phơi phới nhẹ nhàn, Tôi lui qua lại gợn gợn như chơi.
Múa xong để lại y nơi, Các quan giám-khảo đồng lời ngợi khen.
Thoạt nghe chiêng nhịp cái phen, Lý-Yên cầm kích vự liền múa ra.
Kịch bay chớp nhoáng sang loà, Thế phân đủ nghệ múa mà tra giỡm.
Lý-Yên múa kích lợ rờng, Ở nơi bề cả ai hòng thấy dầu.
Khấp trong thần thế lên đầu, Kích bay vự-vut như nầu bóng mây.
Thập bát ban võ nghệ đủ đầy, Lý-Yên ngừng kích được rây mấy tay.

1.— Đoàn Văn Cấn, cũ. Nghĩa là Lý-Yên cho nó làm.

Mã-Dương rồi sẽ được qua, Núi-tên họ Lý mà thôi là kẻ anh hào.
 Thế này mà sao họ Lý lui-phía, Hồi trong chừ-sĩ thì sao anh hào.
 Cả trư ông ai cũng bằng loag, Vô tay Lạc-dạ khắp trog anh hào.
 Cả quan giám-khảo truyền làng, Lý-Yên bĩng-hổ chừe cả toàn-anh hào.
 Thứ nhì Bằng-nhan Cao-Son, Thám-Hoa Trần-Lão đợc gọi anh hào.
 Hồi trong chừ-sĩ anh hào, Ó ai tranh tưng hấy vào anh hào.
 Luật-rao chỉ có nợ-ngay, Luật-vua nghiệm cấm chắtg ai anh hào.
 Chầy đừ im lặng khắp nơi, Chắtg ai cãi lẽ, không người anh hào.
 Các quan giám-khảo truyền rằng, Cả ba tan sĩ lãnh bằng anh hào.
 Cả bị tan sĩ vui thay, Vội vàng bãi tạ ra ngoài quan ngao.
 Cưa trường bể mặt tức thời, Các quan quân lính cũng đợc gột lau.
 Dưới đưng lá gỏ ví vu, Càng dài hiễn sự cười vu đơn cươg.
 Đáng khen họ Lý anh hùng, Áo-mạnh khổ rách kiểu cũng đại tu.
 Đứng trong muôn sĩ hơn hai, Một tay dau Trạng ai rày chắtg ghê.
 Tiếng đồn khắp chốn chợ quê, Lý-Yên quan Trạng sắp kê để vưng.
 Bưởi mới ở chốn trào đường, Bá-quan vẫn võ bốn phương đến chừ.
 Đường-vương ngự trước long lâu, Phán đòi tan sĩ vào hầu hỡi anh hào.
 Tam-khôi tan sĩ một hàng, Vội vàng đặt gối trước sàng lay qua.
 Đường-vương bèn mời phán qua, Sắc phong tâu trạng vốn là Lý yên.
 Thám-Hoa Trần-Lão kê bên, Cao-Son Bằng-Nhấn danh biền đưng trang.
 Lĩnh ban áo mào cầm bao, Áo-giơn có lệnh âm hao đủ đều.
 Đường-vương vừa an tấu bãi triều, Từ Thành thừa tướng bước liêu đến triều.
 Từ-Thành đặt gối san chừ, Tấu rằng cái xin thành thưng xét liêu việc n-
 lán-quang biên trấn từ khi, Có đoan ăn caoep núi thì Hành-San.
 Chết trươg đồn thảo nguag tág, Lạc-quan Tri-phủ hiện đoan hiệp đi.
 Mong ơn Trươg thành xét phán, Chiển cho Tân-trang lãnh phủ trấn an.
 Đường-vương bằng ý phán rằng, Sắc phong tâu-trạng cừe hàng quân.
 Toàn-quyển tổng trấn Nam-hành, Đẹp đoan cươp dư lấy danh với đời.
 Bật quan Tri-phủ tức thời, Giải về Thừa tướng trọn liêu vấn tra.
 Tân-quag ả ngoại đưng xa, Trầm nhợ Tân-trang lo mà đẹp an.
 Cấp cho quân lính muôn ngàn, Trám-Hoa Bằng-nhấn một đưng giúp tay.
 Ngựa xe hương phạn hằng ngày, Quốc-khẩu trọn ý lo rày xuất thân.
 Tân-quang là ả địa đầu, Cảnh biên Phiên-quốc yể hầu nước ta.
 Ngươi rau tất đất sơn hà, Trầm nhợ Quốc-trạng chờ mà phụ ơn.
 Tam-khôi nghe phán nguồn cơn, Thấy đều đặt gối tay an thành đưng.
 Đường-vương bước xuống ngai vàng, Nắm tay tân-trương lịnh trạng yể đưng.
 Trống reo nhạc trời liền liền, Rớt chung ngự lửa đợc tiền tiền đưng.
 Bá-quan vẫn võ hầu thừa, Chúc cầu quan Trạng sơn-trưa mới anh hào.
 Đường-vương ngự lại hoàng thành, Bá-quan vẫn võ đồng hành anh hào.
 Cả đoan tam-trương đều vui, Kiểm lo binh mã xa xuôi thuyền anh hào.
 Trống trời đi tới bản dinh, Tân-quang bèn trấn đưng binh trước đưng.
 Khỏi trong tỉnh lý quân hào, Núi đưng về truợc quan Sơn đưng.
 Tân-trương thôn lức phổ bố đưng, Đặt bày nghiêc có nam anh hào.

Đến bên quan ải tung bưng, Lễ trao cờ ấn lấy lừng xướng danh.
Mấy hôm về ở non Núi-Phan, Quốc-Khanh Tổng trấn ngựa ngựa xét quan.
Yêu gọi Bằng-nhân Thâm-Hoa, Đến dinh Tri-phủ bắt ma đến nơi.
Đo đưu Tri-phủ rạng rời, Ngó nhìn quan trấn lấy rồi chỗi đi.
Quốc-Khanh tra vấn mấy ngày, Lý-Bưu Linh phủ cũng khai tội tình.
Mấy phen hội phầu triều đình, Mấy pheo lầu kẻ bù nhua cướp کیا.
Lý-Bưu miệng dập tia lia, Mặt này xuôi xỉ rân rĩa chỗ n lời.
Quốc-khanh kháng hết trạng tờ, Cáo quan Tri-phủ dả mừ bụi xanh.
Trải cơn xet rõ ngựa ngành, Biết bao oai khổ Núi-Phan sắp xong.
Lý-Bưu rao khảm sử danh tro ng, Giác quan Tri-phủ đề r vàng biếu phân.
Yết thị khắp chốn nhìn dân, Khổ oan thì được lãnh phần vua bang.
Bôn b n dân chung vô an, Quốc-khanh ra lệnh Hành-San thám d o.
Hành-San đường núi quaah eo, Quốc-khanh một ngựa đi m o tới nơi.
Núi cao đồi rậm chơi vui, Bôn bên n tịch dưới trời hoang vu.
Giờ reo trong suối ù-ù, Nước kêu như tiếng oán thù réo ra l
Quốc-khanh ng rời ngựa lên qua, Lên trong đ rông thổ l e mà n g n lên.
Thấy nơi chơi núi bên trên, Ngựa vang ngựa hát ngong-ghông về sâu l
Ánh trăng gọi dĩa non đầu, Khi thềng phieu tỏa m o mầu hộc lên.
Đang nhìn lếm núi đường trên, Về bày hình thế bốn bên chăt khừ.
Ngựa đi lên xuống mệt như, Núi non chón chổ từ từ bước chân.
Quốc-khanh ngảm nghĩa ẩm lần, Lầu la trên núi rộ r rả ch r hay.
Đuối trời lá gió tuông bay, Lầu la cõi ngựa chạy rây xu n ruong
Quốc-khanh đồ mắt luôn luôn, Ngó tên cõi ngựa lên chn đ g rúp rơ ng.
Ngựa trên xuống giốc lòng chông, Lầu la kèm ngựa chắt p rông m y em.
Quốc-khanh thừa thế tức thì, Chụp tên cõi ngựa bôn phi trở về
Cành dương cây lá phủ che, Quốc-khanh thúc ngựa m o. về thả ng xông.
Lầu-la cát tiếng không xong, Phải đành ngảm miệng n n không biết gì.
Ngựa về quan ải từ khi, Khấp trong dinh nội ai thì hiểu chi
Quốc-khanh truyền lệnh vẫn trị, Mỏi hay ăn cướp núi thì Hành-San.
Lầu quín chur tướng rộn ràng, Lắng nghe tin tức trên dăng núi cao.
Lầu-la tên thiệt Cường-Hào, Theo phò Hầu-Võ lập trao cướp dân.
Quốc-khanh hạch hỏi lần lần, Cường-Hào hết e rỏi phải p r o dả điều.
Chỉ rành khắp chổ quan lên, Mấy nơi canh gác den li e núi Hành.
Mấy hôm Hầu võ ra thanh, Bất con viên-ngoại võ v n r m m.
Quốc-khanh nghe rỏ b n g khuông, Nổ lòng th n nghĩ l e r r thần mi.
Núi cao dân trạng từ khi, Cú toan hái tổ vieng thi ng r r rưa.
Đuối qua r gây thng r r đ r a, Cơm vua áo nước th r t r r r n n l i m.
L e cho hoa n o d n th n. Gặp tay kẻ cướp đến tìm bắt đi
Ngay n lòng trời dất ch r a r r i, Phải lo trư cướp cứu th n nghĩa r r a.
Quốc-Khanh th n n nghĩ g r r đ r a, Vấn-trả Cường-dăng den trư b r r h r u.
Đuối qua v r e m n c a n d i a, Quốc-Khanh đi m t r r đ r r l a u t a m q u r r
Đuối ng r r i ng a m th e l e n d a n g, Cắt phần Bằng-Nhân l o m b r r c r r.
T a m l o a d a n đ r a C r r r r g -H a o, Phía sau kéo tới vào đ i n n i c r r.
Đ u b i n h H a u -T r a n g t h e o s a, Giữ g i u b o n p a f a a m -n a) a r t r o n g .

Đông-quang, một Trường Tân-Trương, Vô danh, Hết đạo | Bao nhiêu sự
Đông-Hoa, sáu phía đả đing, Chẳng lời hô hô tuy | Các sự này
Nàng cười cười, Tả | dọt ngón, Nửa người trộm trộm lòng, Bỗng trộm
Cười cười, tay | gục xò, Tiếng đêm rùng rợn, Hả | nhòa hồn
Hả | nhòa hồn, Hả | nhòa hồn, Bỏ về Tân-Trương, Hả | nhòa hồn
Quốc-Thanh tức tốc xua binh, Riết vào hang núi thanh-linh, Hả | nhòa hồn
Bốn bề phong toả dỏ dầy, Phía trong Hâu-Võ đau hay nơi hiểm,
Giữa cơn sự vật im-lìm, Hâu-Võ còn bao lo tìm nhụy non.
Tuyết-Hoa quyết giữ lòng son, Thế mà Hâu-Võ vẫn còn | niếu tay.
Chang-ràng nâng dả về đây, Khắc chỉ cá nọ nằm rày thốt kia,
Tuyết-Hoa cả giận nạt ha, Dầu ta có chết râu-ria chẳng ưa,
Hâu-Võ mặt giận phừ ng-phùng, Niu tay nâng xuống lưng-chưng | ép dầy,
Bỗng nghe pháo nổ khắp miền, Tiếng quân la hét liền | về công
Lửa tình đang lúc dỏ hừng, Hâu-Võ còn muốn | dừng chơn | trên | xông,
Tiếng vang dường thể thềm băng, Hất trọng sơn-trại như | công | ngại | tình,
Hâu-Võ ý muốn làm liều, Dầu sông gươm dỏ bữa riu | chẳng | phe,
Chợt trông một tướng đến kè, Biết bao quân lính bốn | bề | phủ | váy,
Hâu-Võ mặt giận như ngáy, Xách chùy loạn dả dỏ dầy | hoán-hối,
Thẩm-Hoa Trau Lão òu-tôn, Nạt rằng Hâu-tặc có khôn | ngưng | chuy,
Khá tua chịu tội mau quý, Cường-Hào rày đã | dẫn | thì | đến | đây,
Khắp trong mối nợ đầu dây, Ở trên sơn-trại thấy rày | rui | tron,
Hâu-Võ nghe nói nguồn-con, Mắt nhìn đồng dảng máu | hờn | khạt | ra,
Bốn bên lửa cháy sáng loá, Khắp trong Sơn-trại khói | dả | nghẹt | đen,
Hâu-Võ hậm-hực dôi phen, Vut chùy ra đánh | chẳng | kiên | chết | hao,
Trau-Lão cả-giận huoi dao, Gạt chày ran-rần | thẳng | vào | chém | tung,
Hâu-Võ cũng thật anh hùng, Múa chùy loạn dả | vô | cùng | hay | tung,
Trau-Lão dụng kế dả dao, Gạt người Hâu-Võ | chèn | nhào | trước | đây,
Tiếng quân la hét vang rân, Lâu-la sơn-trại | khóc | rân | lạy | đầu,
Đả-binh Tân-Trương trước lâu, Được binh báo tiếp | vội | liền | kéo | lên,
Tuyết-Hoa đang lúc đau phiền, Bỗng hay thừa sự | lão-liêng | mắt | niếu,
Chợt trông tân-Trương hỗn kinh, Nửa mừng nửa sợ | nỗi | tình | lơ | lơ,
Quan-Trung cất miệng kêu trời, Hỏi rằng em | hỏi | phải | thì | Tuyết-Hoa,
Nặng hèn nhỏ lụy chan oà, Nghẹn ngào thốn | thứt | thứt | qua | sự | thì,
Buổi kia cướp đánh thanh-linh, Mẹ cha đang | đến | trap | đim | vàng | thì,
Tân-Trương về mặt không vui, Vấn rằng em | hứa | kết | dôi | bạn | năm,
Tuyết-Hoa hàng lệ lụy trào, Thán rằng cha | mẹ | em | gào | của | quan,
Chi em giữ tấm lòng vàng, Quyết liều thân | thể | cho | toàn | nghĩa | quan,
Nhắc ra bao nỗi dớn đau, Giữa cơn cướp | đến | trước | mắt | một | mình,
Mẹ cha con ở Biện-kinh, Cướp vợ hết cửa | lại | rình | bắt | em,
Cả nhà thiêu sạch trong đêm, Dẫn em đem | den | trước | thế | miếu | thì,
Sơn-trương ý muốn tà-tây, Là n phen | đi | đến | trúa | tra | về | đây,
Là thể một da tiết trinh, Dầu cho thân | nỏ | người | gò | tuy | là | đây,
Vết thương ở chốn cũn phòng, Mối dâm | hận | dầy | như | máu | trên | thân,
Đau lòng, cũng cơn duyên, Quyết tâm em | giữ | y | lời | của | thầy

Một mẻ quả ài-lô, tướng trư, Sĩ am chưa chốt mới thì gặp đàu,
Tuyệt-Hoa nạt rồ đầu dây, Nồi lòng cảm động lảng khước sự báo.
Tuyệt-Hoa hàng họ này tướng, Vội quý dưới đất lay luôn chẳng ngưng,
Tuyệt-Hoa vô-vật tay nưng, Đỡ nâng ngồi dậy lệ run, thốt lời.
Tuyệt-Hoa am hơi dưới dãi, Chỉ em mới thật là người của anh.
Tuyệt-Hoa chớ g phụ lều tranh, Gặp em anh mới trọn lành buổi này.
Tuyệt-Hoa thì quyết không phai, Bui nay hội ngộ em rày cứ an.
Tuyệt-Hoa Tân-Trang lệnh trảng, Các hàn, chư-tướng lo toan phần hồi.
Tuyệt-Hoa lên kiệu vừa ngồi, Tam quân tướng sĩ khúc nổi rộn ràng
Lục-La trên núi sắp hàng, Phó giao Trâu-Lão lên đường dẫn đi.
Những đồ tang vật thứ gì, Phó giao Bằng-Nhân lo thì chớ đi
Lại phải dẫu đó y-kỳ, Tân-Trang truyền-lệnh bôn phi về thành.
Lầu nơi quang-ái tàn canh, Tiếng gà rộ gáy bóng xanh hé hừng.
Nay xe quân linh liền ngừng, Thảm-Hoa Bằng-nhân xe n chững trước sau
Tuyệt-Hoa xuống ngựa rất mau, Kiểm qua quân linh không hao đẹp lòng.
Lầu-a đáng cướp đều công, Giải về trảo nội đều rỗng xử ph n.
Mấy hôm được lệnh quân ân, Chiếu ra quang-ái ân-cần thương công.
Bấy giờ sau trước ngoài trong, Tam-quang Trang trấn đẹp lòng thứ dân,
Tuyệt-Hoa Tân-Trang ái ân, Lập bày hòn phối cân phân rõ ràng.
Số về tấu tâu đèn vàng, Đường-vương chiếu chỉ phong hàng phu nhơn.
Tuyệt-Hoa Tân-Trang sánh duơng, Tam quân tướng sĩ nguồn-cơn chúc mừng
Cuộc vui sum hiệp tung bừng, Khắp trog châu quận lễ dựng rộn ràng.
Mấy đêm cuộc lễ vẹn toàn, Tuyệt-Hoa Tân-Trang về làng viếng què.
Trải qua ngàn dặm sơn-khê, Lâm-Tri nhà củ ê-chè thăm-thương !
Râm cây nội cỏ vu-vương, Cửa nhà Viên-ngoại thê lương lạnh lùng.
Vợ chồng Tân-trang ung dung, Viếng thăm lăng mộ miếu trung ông bà.
Tuyệt-Hoa cảm nhớ mẹ cha, Lụy tuông lá chả thiết tha thốt rằng.
Mẹ cha chẳng rõ bà phang, Buổi nay con trẻ xích thằng thủy chung.
Vợ chồng đi đến miếu trung, Đốt nhang khấn vái nguyện cùng tổ-tiên.
Vợ chồng Viên-ngoại cửa thiềng, Ngó nhìn quan Trang miệng liền hỏi thăm ?
Tuyệt-Hoa giọt lụy tuông dầm, Xuống xe a lại tay cìm mẹ cha.
Vợ chồng Viên-ngoại khóc òa, Thuật qua bao khổ không nhà thăm thay.
Con tiên bị cướp nhúng ngày, Thấy đều sạch bách phải rày xin ăn.
Kính con gặp kẻ hung hăng, Cổ tâm vu trộm đồng trắng thợ này.
Trang-Ng yên cười nói vui vầy, Đất trời xuôi khiế ngay nay hiệp hay.
Con xin rạc mắt cùng cha, Hãy theo con trẻ đến mà Tam-quang.
Vợ chồng Viên-ngoại gọi lụy tràng, Bước theo con trẻ lên đường tẩn vấn.
Đang đi đình nói ái trong, Vợ chồng Viên-ngoại đ rọc phòn ở rình.
Tuyệt-Hoa non nước khắp miền, Linh quan thanh bạch chĩa áp lên nhiều đần.
Vợ chồng lần lần chú ê cần, Giữ gìn quan ái lâm phần hiệ đần.
Trang và Tân chốn trảo đình, Hắt câu thanh trị hỡi đương thời đần.
Lầu này của Tiên-đãi-Hi-lê, Sách xưa soạn lại an thì đần đần.
Mình không đần đần đần bao, Có đần sỵ số thương này đần đần.

NHÀ XUẤT-BẢN
VĂN - HUYỆ

10, Huỳnh - Thoiré - Yển, 10
(Ngang bến xe Autobus Bình-Tây — Saigon)
CHỢ LỚN MỚI

CÁC THỨ THƠ VỪA TÁI BẢN :

Hậu Phan-Công
Hậu Lý Công
Hậu Trờ Đông
Hậu Tam Nương
Quan Công Phò Nhị Tầu
Bà Nha Tử Kỳ
Tiết Nhơn Quý Ma Thôn Lãnh
Tiết Nhơn Quý ra đời
Ông Đường sa lầy
Huất Tri cứu giá
Ân Tinh Thơ (2 cuốn)
Chàng Éch

Hậu Chàng Éch
Kín Văn Kiều (1 và 2)
Lý Phụng Tiên (1 và 2)
Gương Trưng Nữ
Hò Chính Phụ
Đề Thám
Nguyễn Thái Học
Phật Bà thoát tục
Thích Ca đấng đạo
Chung Vô Diệm
Phụng Nghi Đình

BÀI CA ĐÃ THẬU THANH VÀO ĐĨA HÁT

Lia xa phật tự
Gánh nước nuôi chồng
Đôi guột cao gót
Xanh xít dít đuôi
Tiếng liêu trong sương lạnh
Trai già gái non
Đố em
Áo cười màu xanh
Qua rồi thời áo tím
Thiếu nhi tử phận
Hoa xưa bướm cũ
Chú về trong lu
Tiếng hát ru con
Vua Hàm Nghi
Ba ly rượu
Nhớ song thân
Lòng mẹ
Vọng cố nhân
Đến Hương giang
Tình vợ chồng nghĩa cha con
Giống sông vĩnh biệt

Hai bức thơ xuân
Nữa đời hương phấn
Ánh đèn sân khấu
Hương về miền Trung
Một đồng tiền góp
Áo vải lòng son
Trai làng Đông Thái
Một linh hồn
Giọt lệ trần ai
Châu về hiệp phố
Cung đàn lỗi nhịp
Chân đời
Cửa thiên một đêm mưa
Vui ngày tết đến
Gà trống nước con
Viếng mộ cố nhân
Một bức tâm thư
Người yêu eo chôn
Lắng tiếng chuông ngân
Nang tiếng giao thừa
Cổ hang hoa